

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 26. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123753056/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

Marker udenom laa og skinnede. Saa snakkede han væk, til Faderen blev træt og sagde: Ja — men nu skal du tie! Jørgen tav altid øjeblikkelig og satte sig hen, flov og misfornøjet over bestandig at bære sig dumt ad.

Moderen havde han mest om sig. Hun var saa stille. Man mærkede næsten ikke, at hun sad i Stuen. Enten syede hun eller tørte Støv af, alt sammen saa stiltfærdigt og tyst. Var det Sol ude, kunde hun synge, dér hvor hun sad, Sang efter Sang, af-dæmpet og blødt, saa det lige hørtes den lille Stue over. I Graa-vejr sang hun aldrig. Kom Faderen hjem og hørte hende, gik han altid hen og tog hende om Livet og strøg hendes Haar glat og kyssede hende. Saa kunde han blive staaende henne hos hende med Haanden paa hendes Hoved uden at sige noget, og Moderen sidde ganske stille. Jørgen rørte sig ikke i saadanne Øjeblikke, men sad og var ved at græde, saa stille lykkelig følte han sig.

Egentlig holdt Jørgen ikke rigtig af dette. Tanken om, at de kunde dø fra ham, de to, at han kunde miste dem, kom altid bag paa ham under saadanne Scener. Det gik alligevel meget bedre, naar de skændte, eller naar Faderen slog; saa slap han meget lettere over den Slags Tanker.

Han var for Resten ikke god ved Moderen. Det kunde godt falde ham ind at bruge Mund mod hende og stampe i Gulvet. Og en Gang truede han med at tage Livet af sig. Moderen sagde aldrig andet end: nu er du styg, Jørgen! Men den Gang, han truede saa voidsomt, tog hun ham i Armen og saa ham saa underligt ind i Øjnene uden at faa sagt noget. Jørgen blev helt benyttet og gik længe efter hende og trak i hendes Kjole og sagde: Mo'r! til hun vendte sig og saa ned paa ham. Saa tog hun ham ind til sig.

— Jørgen, Jørgen, du ligner din Fa'r!

Da Faderen kom hjem den Aften, var han oprømt og glad og